

ROMÂNIA
TRIBUNALUL BISTRITA-NĂSĂUD
SECȚIA COMERCIALĂ ȘI CONTENCIOS ADMINISTRATIV
Dosar nr. 3706/112/2006

SENTINȚA CIVILĂ Nr. 22/2007

Ședința publică din 27 februarie 2007

Completul compus din:

PREȘEDINTE : VIRGIL CHECEC
GREFIER LILIANA FILIMON

Pe rol fiind pronunțarea sentinței civile ca urmare a soluționării acțiunii în contencios administrativ formulată de reclamanta S.C. " " SRL împotriva pârâților **DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE BISTRITA-NĂSĂUD, BIROUL VAMAL BISTRITA și DIRECȚIA REGIONALĂ VAMALĂ CLUJ**, având ca obiect anulare act de control taxe și impozite.

La apelul nominal făcut în ședința publică nu se prezintă nici una dintre părți. Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei după care se constată că prezenta cauză s-a dezbătut în ședința publică din 20 februarie 2007, susținerile și concluziile părților prezente fiind consemnate în încheierea de la aceea dată, încheiere care face parte integrantă din prezenta sentință, a cărei pronunțare a fost amânată pentru acest termen, când;

TRIBUNALUL

Deliberând, constată:

Prin acțiunea în contencios fiscal înregistrat la tribunal cu nr. de mai sus, reclamanta S.C. " " SRL a chemat în judecată pârâtele **Direcția Generală a Finanțelor Publice Bistrița-Năsăud, Biroul Vamal Bistrița și Direcția Regională Vamală Cluj**, solicitând instanței ca prin sentința ce o va pronunța să dispună anularea deciziei nr. 59/30 iunie 2006 emisă de DGFP BN, să admită contestația formulată împotriva actului constatator nr. 259/11 aprilie 2006 emis de Biroul Vamal Bistrița în sensul anulării acestuia și a actelor subsecvente: procesul verbal nr. 22 și 23 din 12 aprilie 2006 emise de același birou vamal.

În motivarea acțiunii reclamanta arată că prin actul constatator nr. 259/11 aprilie 2006 încheiat de Biroul Vamal Bistrița, s-a stabilit în sarcina sa o datorie vamală în valoare de RON, formată din drepturi de import și accesorii.

Pentru a stabili această datorie, Biroul Vamal Bistrița a reținut că la data de 22 martie 2005 reclamanta a importat autoturismul marca cu seria

șasiu [redacted], ocazie cu care a fost întocmită declarația vamală de import nr. I-4611 din 22 martie 2005. Pentru a beneficia de facilitățile vamale prevăzute de Acordul european instituind o asociere între România, pe de o parte, Comunitățile Europene și statele membre ale acestora pe de altă parte, ratificat prin L.20/1993, a prezentat la Biroul Vamal Bistrița certificatul de origine Eur.1 – ca dovadă a originii comunitare a autoturismului importat, certificat eliberat în condițiile art.17 din Protocolul nr.4 referitor la definirea noțiunii de produse originare și metodele de cooperare administrativă, anexă la Acordul indicat. Formalitățile vamale de export și prin urmare și certificatul Eur.1 au fost efectuate, respectiv eliberat, de Oficiul Vamal Central [redacted] astfel cum rezultă din declarația vamală anexată prezentei, împreună cu traducerea legalizată.

Din această declarație, rezultă fără echivoc faptul că exportatorul/declarantul este firma [redacted] reprezentată de comisionarul vamal – firma „[redacted]” GMBH.

La data de 11 aprilie 2006, Biroul Vamal Bistrița a întocmit Actul constatator nr. 259/11 aprilie 2006 prin care anulează regimul preferențial acordat în momentul exportului, pe motiv că certificatul Eur.1 care a însoțit autoturismul a fost „invalidat” de regionala vamală Bielefeld, astfel că stabilește în sarcina reclamantei o datorie vamală de [redacted] RON.

Împotriva acestui act constatator, aceasta a formulat contestație în condițiile art.175 și urm.din Codul de procedură fiscală.

Prin Decizia nr. 59/30 iunie 2006, DGFP BN, a respins contestația pe motiv că exportatorul – firma [redacted] a declarat în scris că nu a cerut eliberarea vreunui certificat Eur.1, fapt pentru care respectiva regională vamală nu poate confirma că eliberarea dovezii de origine s-a făcut în conformitate cu prevederile Protocolului nr.4 la Acordul de cooperare.

Reclamanta consideră că decizia prin care s-a respins contestația este netemeinică.

Astfel, în primul rând, art.17 alin.1 din Protocolul nr.4 prevede faptul că certificatul de origine se eliberează la cererea scrisă a exportatorului sau, sub răspunderea exportatorului, de către reprezentantul său autorizat.

În aceste împrejurări, în încercarea de a verifica îndeplinirea acestei condiții autoritățile vamale române au solicitat unei alte regionale vamale, decât cea care eliberat certificatul, să-l întrebe pe exportator dacă a formulat respectiva cerere. Din motive necunoscute de reclamantă reprezentantul exportatorului a răspuns că nu solicitat regionalei vamale Bielefeld eliberarea certificatului respectiv, motiv pentru care biroul vamal și DGFP consideră că nu este îndeplinită această „condiție”.

Reclamanta consideră că această modalitate de „control” a posteriori este un total necorespunzătoare și nu poate avea ca efect anularea regimului vamal preferențial.

Dacă se dorea verificarea îndeplinirii acestei „condiții”, autoritățile române ar fi trebuit să solicite Oficiului Vamal Central Landshut, autoritatea care a eliberat certificatul în discuție, să verifice dacă există o astfel de cerere în arhiva sa, formulată de exportator ori de reprezentantul său, respectiv dacă a eliberat certificatul Eur.1 și în caz afirmativ, dacă acest certificat a fost eliberat cu respectarea prev.art.17 din Protocolul nr.4.

În al doilea rând, aplicarea regimului preferențial este condiționată de originea comunitară a produsului, nu de calitatea celui care formulează cererea de eliberare a certificatului. Faptul că Protocolul nr.4 prevede că certificatul se eliberează la cererea exportatorului ori a reprezentantului autorizat al acestuia reprezintă doar o condiție prealabilă, indică persoana îndreptățită să solicite eliberarea certificatului, dar, aplicarea regimului preferențial este condiționată doar de originea produsului, origine asupra căreia nu există nici un dubiu. Verificarea calității persoanei și a îndeplinirii celorlalte condiții legale se face de către autoritatea căreia i se adresează cererea, iar din moment ce Oficiul Vamal Central Landshut a eliberat certificatul Eur.1 înseamnă că erau îndeplinite toate condițiile, chiar și cea referitoare la titularul cererii.

În al treilea rând, regionala vamală Bielefeld nu a „invalidat” acest certificat, ci a răspuns că autoritățile vamale germane „nu pot confirma că pentru autovehiculul în cauză eliberarea certificatului de origine s-a făcut în conformitate cu prevederile Protocolului 4”. Prin urmare, autoritățile germane „nu pot confirma”, dar nici nu infirmă că eliberarea certificatului s-a făcut cu respectarea condițiilor legale. În aceste împrejurări, nu se poate anula regimul preferențial, ci eventual, se putea continua

cercetările, pentru a stabili cu certitudine dacă certificatul Eur.1 a fost în mod legal eliberat.

Pe de altă parte, anularea regimului preferențial nu se poate întemeia pe declarația scrisă a exportatorului că nu a formulat o cerere de eliberare a certificatului Eur.1 și nu a împuternicit un terț să solicite eliberarea certificatului, din mai multe motive. Astfel, același exportator a întocmit o declarație vamală de export. În această situație, este de neînțeles de ce autoritățile vamale consideră că o simplă declarație are o forță probantă mai mare decât declarația vamală, care este un act oficial, al cărui regim juridic este reglementat de lege și care este un act autentic în sensul prev.art.1171 Cod civil.

Această declarație nu este prevăzută de legislația vamală și nici de Protocolul nr.4, și nici nu este dată în cadrul unei proceduri judiciare, care să aibă ca finalitate anularea certificatului Eur.1. Este o simplă declarație, un act unilateral sub semnătură privată, care nu poate produce efecte, ca mijloc de probă, decât împotriva celui care a dat-o, neputând fi considerată ca declarație de martor, din moment ce nu a fost dată în cadrul unei proceduri judiciare, reglementate de lege.

Pârâtele Direcția Generală a Finanțelor Publice Bistrița-Năsăud, și Direcția Regională Vamală Cluj au formulat fiecare întâmpinare solicitând respingerea acțiunii introductive ca netemeinică și nelegală și menținerea ca legale și temeinice a actelor contestate.

În motivarea întâmpinării sale pârâta Direcția Regională Vamală Cluj arată că așa cum rezultă și din actele de la dosar, contestatoarea a importat un autoturism. La controlul „a posteriori” autoritatea vamală a fost sesizată că de fapt certificatul de origine prezentat de către contestatoare la data importului nu corespunde dispozițiilor Protocolului 4.

Toată această situație mai rezultă și din corespondența purtată între autoritatea vamală din România și cea din Germania privind controlul „a posteriori”. Prin urmare nu se poate acorda un regim vamal preferențial.

Hotărârea de Guvern nr. 1.114/2001, pentru aprobarea Regulamentului de aplicare a Codului Vamal al României, stipulează clar că „preferințele tarifare stabilite prin acorduri ori convenții internaționale se acordă la depunerea certificatului de origine a

mărfurilor și înscrierea codului stabilit pentru fiecare acord sau convenție în rubrici corespunzătoare din declarația vamală în detaliu”.

Mai mult decât atât, autoritatea vamală, tot în baza aceluiași act normativ a dreptul să solicite, ori de câte ori este nevoie, sau are îndoieli asupra realității datelor din dovada de origine, verificarea acestor date, chiar și ulterior acordării regimului preferențial.

Potrivit reglementărilor vamale, titularul regimului vamal este cel care trebuie să respecte dispozițiile legale în domeniu, acesta fiind în cazul nostru importatorul reclamant.

Prin urmare el este cel care trebuie să depună întreaga diligență în ce privește exactitatea datelor înscrise în acte, respectiv veridicitatea acestora. Aceasta deoarece la o verificare în baza art.61 din Codul Vamal, și a Protocolului 4 referitor la definirea noțiunii de „produse originare” ... de către autoritatea vamală, a actelor depuse autoritatea vamală nu poate trage la răspundere o altă persoană decât titularul regimului vamal.

Autoritatea vamală străină a confirmat că bunul nu îndeplinește condițiile Protocolului 4 pentru a beneficia de regim vamal preferențial invalidând actul de origine. Prin urmare orice altă susținere contrară nu este concludentă, până la dovada contrarie.

În plus este vorba și de condițiile eliberării unui certificat de origine în sensul Protocolului 4, deoarece nu este suficient ca actul să confirme originea bunului, ci și eliberarea lui trebuie făcută cu respectarea dispozițiilor legale. Condițiile, în care se poate solicita și elibera un certificat de origine sunt prevăzute în Protocolul 4 și nu după cum susține reclamantul că s-ar elibera. Cu alte cuvinte o dovadă de origine, eliberată incorect așa cum susține autoritatea vamală străină, nu poate să confirme în mod legal și corect originea bunului importat.

Ceea ce depune contestatoarea în susținerea acțiunii, respectiv acea traducere din limba germană – Declarație Vamală -, nu corespunde unui certificat de origine. Un asemenea certificat are o anumită formă, cu rubrici corespunzătoare, și care se solicită și se eliberează potrivit Protocolului 4. Contestatoarea chiar anexează acel

certificat cu nr. Eur.1 C [redacted], dar care a fost invalidat de autoritatea vamală străină.

Din traducerea certificatului de origine ar rezulta, în prima fază, originea bunului importat, dar se subliniază faptul că acest act a fost invalidat de autoritatea vamală străină.

La rândul său pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice Bistrița-Năsăud, în motivarea întâmpinării arată că prin actul constatator nr. 259/11 aprilie 2006 și prin Procesele verbale nr.22 și 23/12 aprilie 2006, emise de Biroul Vamal Bistrița, au fost stabilite în sarcina reclamantei drepturi de import în cuantum total de [redacted] lei, reprezentând debite și accesoriile aferente calculate până la 12 aprilie 2006. Organul vamal a procedat la recalcularea drepturilor de import ca urmare a verificărilor efectuate „a posteriori” asupra dovezii de origine prezentată de reclamantă și având în vedere adresa Autorității Naționale a Vămirilor nr. 17518/3 aprilie 2006.

Reclamanta a formulat o contestație împotriva actelor emise de Biorul Vamal Bistrița, fiind respinsă prin Decizia nr. 59/2006 de organul de soluționare din cadrul DGFP Bistrița-Năsăud.

Având în vedere dispozițiile legale aplicabile în speță, înscrisurile ce se află la dosarul de soluționare a contestației, se consideră că soluția pronunțată în procedura prealabilă este întemeiată, argumentele invocate de reclamantă fiind nefondate.

Potrivit dispozițiilor cuprinse în Protocolul din 25 ianuarie 1997 ratificat prin OUG.nr. 192/2001, dovada originii produselor din Comunitate se face fie prin prezentarea unui certificat de circulație a mărfurilor Eur.1, fie a unei declarații înscrise de exportator pe factura.

În speță reclamanta a prezentat autorităților vamale certificatul Eur.1 nr. [redacted]. În temeiul art.32 din Protocol s-a efectuat un control „a posteriori” a certificatului de circulație menționat, sens în care organul vamal român a returnat dovada de origine autorităților vamale germane, în vederea efectuării controlului ulterior.

În urma verificărilor s-a constatat că exportatorul nu a cerut eliberarea vreunui certificat Eur.1 și nici nu a împuternicit în acest sens firma [redacted].

Prin urmare eliberarea certificatului de origine nu s-a efectuat potrivit

dispozițiilor cuprinse în Protocol. Având în vedere răspunsul autorităților vamale germane, transmis prin adresa nr. 17518/27 martie 2006 și prev.art.31, paragraful din Protocol, unde se arată că „rezultatele trebuie să indice cu claritate dacă documentele sunt autentice și dacă produsele în cauză pot fi considerate ca produse originare din Comunitate”, organul vamal a procedat în mod justificat la anularea regimului vamal preferențial acordat inițial reclamantei și la recalcularea drepturilor de import.

În ce privește primul argument invocat de reclamantă privind modul în care s-a efectuat verificarea ulterioară a dovezii de origine, se arată că Protocolul prevede doar că verificarea ulterioară se efectuează de către autoritățile vamale ale țării exportatoare, fiind irelevant faptul că în speță controlul ulterior s-a făcut de un alt organ vamal, decât cel care a eliberat dovada de origine.

Nici celelalte argumente invocate în susținerea acțiunii nu sunt întemeiate, întrucât așa cum s-a arătat singura dovadă admisă pentru a beneficia de regimul vamal preferențial este certificatul de circulație a mărfurilor, ce trebuie eliberat cu respectarea întocmai a dispozițiilor cuprinse în Protocol.

Contrar susținerii reclamantei regimul vamal preferențial nu s-a anulat de către organul vamal în baza declarației exportatorului, ci în temeiul răspunsului autorităților vamale germane, care au confirmat faptul că dovada de origine a fost făcută cu încălcarea dispozițiilor cuprinse în Protocol. Întrucât răspunsul autorităților vamale a țării exportatoare nu indică cu claritate dacă bunul importat poate fi considerat produs originar din Comunitate, autoritățile vamale române au apreciat că nu se mai impune menținerea regimului vamal preferențial, astfel că au procedat la calcularea drepturilor de import.

Analizând actele și lucrările dosarului instanța reține următoarea stare de fapt:

În data de 22 martie 2005, reclamanta a importat autoturismul [redacted] cu seria șasiu [redacted] moment în care, pentru a beneficia de facilități vamale a prezentat și certificatul de origine Eur.1 nr. [redacted] eliberat de regionala vamală din Landshut din Germania.

După care, organele vamale din România au procedat la o verificare ulterioară a dovezilor de origine în conformitate cu prev.art.32 din Protocolul nr.4 mai sus

arătat, motiv pentru care au returnat certificatul de origine Eur.1 autorității vamale din Germania în vederea efectuării controlului „a posteriori”.

Organul vamal german din Bielefeld în adresa de răspuns comunicată organelor vamale române, arată că nu poate confirma că adeverința de circulație a mărfii referitoare la vehiculul menționat este un certificat de origine în sensul Protocolului nr.4 deoarece exportatorul [redacted] i a declarat în scris că nu a cerut eliberarea Eur.1 și nici nu a emis o împuternicire în acest sens pentru comisionarul vamal „[redacted]” GMBH.

Ca urmare a adresei nr. 17518/3 aprilie 2006 a Autorității Naționale a Vămilelor emisă în baza răspunsului organului vamal german, Biroul Vamal Bistrița a procedat la întocmirea actului constatator nr. 259/11 aprilie 2006 și a proceselor verbale nr. 22 și 23 din data de 12 aprilie 2006 prin care s-a anulat regimul tarifar preferențial acordat petentei și s-au stabilit în sarcina acesteia drepturi de import suplimentare și accesorii acestora în sumă totală de [redacted] RON constând în: taxe vamale [redacted] RON, comision vamal [redacted] RON, accize [redacted] RON, TVA [redacted] RON; dobânzi aferente la taxe vamale [redacted] RON, la comision vamal [redacted] RON, la accize [redacted] RON, la TVA [redacted] RON; penalități: la taxe vamale [redacted] RON, la comision vamal [redacted] RON, la accize [redacted] RON, la TVA 64 RON și majorări de întârziere: la taxe vamale [redacted] RON, la comision vamal [redacted] RON, la accize [redacted] RON și la TVA [redacted] RON.

Împotriva acestor acte de impunere reclamanta a formulat contestație la DGFP Bistrița-Năsăud ce a fost respinsă prin decizia nr. 59/30 iunie 2006, acte care împreună formează obiectul prezentei acțiuni.

Din actele și lucrările dosarului și ale dosarului înaintat de pârâta DGFP BN, instanța constată că acțiunea reclamantei nu este întemeiată în ce privește valabilitatea certificatului de circulație a mărfurilor Eur.1 nr. [redacted] și stabilirea drepturilor de import suplimentare.

Astfel potrivit art.32 alin.5 din Protocolul nr.4 rezultatele verificării efectuate de organele vamale ale țării exportatoare trebuie să indice cu claritate dacă documentele sunt autentice.

Or, în speță nu numai că verificările făcute nu indică cu claritate autenticitatei certificatului Eur.1, însă chiar organul emitent nu poate confirma valabilitatea acestuia iar exportatorul trecut în act neagă că ar fi cerut eliberarea acestui certificat.

Mai mult la data eliberării certificatului Eur.1, în cartea de identitate autoturismului figura în calitate de proprietar nu exportatorul [redacted] numitul [redacted] (f.1, 8 și 23-25 dosar DGFP).

În consecință acțiunea reclamantului nu va fi admisă referitor la obligația de plată a sumei de [redacted] lei reprezentând drepturi de import suplimentare.

Însă acțiunea introductivă este admisibilă referitor la exonerarea reclamantului de la plata sumei de [redacted] lei reprezentând dobânzi, penalități și majorări de întârziere calculate de la data importului până la data controlului.

Astfel, potrivit art.61 alin.3 din L.141/1997 încă în vigoare la data încheierii actului constatator și a proceselor verbale atacate, în situația diferențelor constatate în minus cu ocazia controlului vamal ulterior, autoritatea vamală ia măsuri pentru comunicarea acestora titularului operațiunii care are obligația de a le achita în termen de 7 zile de la data comunicării.

Abia pentru neachitarea sumei suplimentare stabilite în termenul de grație prevăzut de lege se pot calcula dobânzi, penalități și majorări de întârziere și nu înainte de expirarea acestui termen.

Astfel, legiuitorul a evitat stabilirea obligației de achitare a unor penalități pentru întârzierea în plată a unei sume înainte de a fi determinat cuantumul acesteia.

Pentru considerentele menționate, tribunalul, urmează să admită în parte acțiunea conform dispozitivului prezentei sentințe.

PENTRU ACESTE MOTIVE

**ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE**

Admite în parte acțiunea formulată de reclamanta S.C. [redacted], SRL [redacted], cu sediul în [redacted], nr. [redacted], jud. Bistrița-Năsăud împotriva pârâților **DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE BISTRIȚA – NĂSĂUD** cu sediul în Bistrița, B-dul 1 Decembrie, nr. 6, jud. Bistrița-

Năsăud, **BIROUL VAMAL BISTRIȚA** cu sediul în Bistrița, str. Subcetate, nr. 9, jud. Bistrița-Năsăud și **DIRECȚIA REGIONALĂ VAMALĂ CLUJ** cu sediul în Cluj-Napoca, str. Traian Vuia, nr. 157,, Jud. Cluj și în consecință:

Anulează în parte decizia nr.59/30.06.2006 emisă de pârâtă, precum și actul constatator nr.259/11.04.2006 și procesele - verbale nr.22 și 23 din 12.04.2006 încheiate de Biroul Vamal Bistrița.

Stabilește în sarcina reclamantei obligația de plată a sumei de [redacted] lei reprezentând drepturi de impozit suplimentare. Exonerează reclamanta de la plata sumei de [redacted] lei reprezentând dobânzi, penalități și majorări de întârziere aferente perioadei 22 martie 2005 – 11 aprilie 2006.

Cu drept de recurs în 15 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședința publică din 27 februarie 2007.

PREȘEDINTE,
Checec Virgil

GREFIER,
Filimon Liliana

conf. orig
[Signature]